

De andre - Experiment 369 bog 2

Susanne Aalling Ovesen

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Korrektur: Maria Fuhlendorff

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-66-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

SUSANNE AALLING OVESEN

DE
ANDRÉ

EXPERIMENT 369

HI READER

1.

Jeg indånder duften af saltvand og lukker øjnene. Det har altid været en duft, jeg forbinder med tryghed. Det er bare ikke det rette sted. Det er ikke min strand. Det er ikke den mennesketomme tryghed, der normalt omgiver mig.

Jeg virrer med hovedet. Prøver at fokusere på noget andet end de mange mennesker omkring mig. Med rystende fingre vrider jeg proppen af vandflasken og tager en slurk. Det kølige vand glider forbi mit nervøst bankende hjerte på vej ned.

Verden gynger let omkring mig, og det er ikke kun på grund af bådens bevægelser. Med lukkede øjne strammer jeg grebet om rælingen og knuger så hårdt, at det gør ondt i fingrene. Det fjerner fokus fra den svimlende fornemmelse. Jeg tvinger mig selv til at trække vejret roligt, og mit hjerte begynder at slå lidt langsommere.

Fornemmelsen af damen ved siden af mig og hendes bekymring skyller ind over mig. Jeg ved, hun kigger på mig. Jeg slår øjnene op, og den midaldrende dame gisper, da hun ser mine klare blå øjne. Bekymringen, der har omsluttet mig, erstattes af ubehag. En utryghed. Jeg sukker indvendigt.

Det er stadig det samme, uanset hvor jeg befinder mig – stadig den samme reaktion.

Damen skynder sig at kigge væk og har nu travlt med at studere bølgerne, der slår ind mod skibet, inden hun haster bort. Jeg finder solbrillerne frem igen. Trækker vejret dybt ind, lukker

øjnene og prøver at koncentrere mig udelukkende om duften og den gyngende fornemmelse fra båden.

Varme og kærlige følelser får mig til at smile, og jeg ved, at William er tæt på. Hans hånd lægger sig om min nakke, og jeg mærker et kys på min pande.

Jeg tager mine solbriller af og ser ind i hans blågrønne øjne. Uvilkårligt rækker jeg hånden op for at stryge den igennem det mørke hår. Vinden og saltvandet har fået det til at falde pjusket ned i panden, og jeg elsker fornemmelsen af det mellem mine fingre.

Han bukker sig ned og kysser mig, men i stedet for at gøre kysset dybere trækker han sig lidt væk. "Vi er snart i land. Hvis du vil ringe til hende, er du nødt til at gøre det nu."

Jeg nikker bare og tager imod telefonen, han står med, men tøver så.

Er det dét værd?

Jeg taster det velkendte nummer med et lille suk.

"Sophia!" Min mors skingre stemme fortæller tydeligt, hvor bange hun er, og det giver mig øjeblikkeligt dårlig samvittighed.

"Mor ... Mor!" beder jeg, da højlydte hulk afbryder mig. "Jeg har det godt."

Gråden er det eneste svar.

"Mor, hør på mig! Der er ikke noget galt. Jeg har det godt. Jeg er bare taget med William for at ..." Et blik fra ham får mig stoppet i at sige *mødes med April*. "Jeg er taget med ham for at finde ud af nogle ting om mig selv."

"Men, skat. Hvorfor? Har vi ikke ...? Jeg mener, hvad har vi gjort forkert? Jeg ved godt, vi burde have sagt noget før, at du var adopteret, men vi var så bekymrede for dig. Vi havde fået at vide, at du ikke kunne klare sandheden. Jeg håber virkelig ikke, du er rejst, fordi du er sur på os, eller ..."

"Mor!" Endelig holder hun inde igen, og jeg håber, det betyder,

at hun lytter. "Det har intet med jer at gøre. Jeg har bare brug for at gøre det her. For mig selv."

"Hvornår kommer du hjem?"

Jeg trækker vejret dybt. Jeg ved, uvisheden er uudholdelig for hende.

"Jeg ved ikke, hvor lang tid vi er væk," siger jeg ærligt. "Men jeg lover at ringe snart. Jeg ..."

"Jeg vil gerne have, at du kommer hjem nu." Den skingre tone skærer i mit øre, og tonen, som talte hun til et barn, irriterer mig.

"Det kan jeg ikke," siger jeg kort og vakler mellem den dårlige samvittighed og trangen til at udforske mit nye liv.

"Hvorfor?" forlanger hun at vide.

William står med rynkede bryn og følger med i samtalen. Han kan tydeligt høre min mors gennemtrængende stemme. Selv om han ikke kan læse hendes tanker på denne afstand, er der alligevel noget, som bekymrer ham.

"Sophia, hvis du ikke siger, hvad du laver, så ... så ringer jeg til politiet!"

"Nej, mor, selvfølgelig ringer du ikke til politiet," sukker jeg opgivende og gnider tindingen.

"Jo, jeg gør!"

Williams blik flakker fra telefonen og finder mit. Hans uro bølger imod mig og smitter.

Det kunne hun godt finde på.

Jeg trækker vejret dybt ind. Det er ikke lige det, vi mangler – at få en efterlysning på mig. Men hvad kan jeg aftale med hende? Tre til fire dage?

Jeg trykker på det lille ikon med mikrofonen.

"Det eneste, der hjælper, er, at jeg sætter tid på. Tror du tre til fire dage?" spørger jeg, og William nikker.

"Det skulle være nok ... Sig tre dage til hende. Jeg tror ikke,

hun kan overskue flere. Jeg behøver ikke kunne læse hendes tanker for at høre, at hun er ved at gå i panik.”

”Mor?” Jeg hører hende snøfte. ”Mor?”

”Ja, skat?”

”Jeg kommer hjem om cirka tre dage.”

”Men hvad laver du? Hvorfor kan du ikke bare komme hjem nu? Hvorfor kan jeg ikke ringe til dig? Jeg har prøvet flere gange, og den går bare direkte på svarer.”

Endnu en gang trækker jeg vejret dybt.

”William og jeg er taget af sted, bare os to. Vi er kørt til et sted midt i Tyskland, et lille sted, hvor der er meget stille. Det har jeg brug for lige nu. Du kunne ikke ringe til mig, fordi jeg tabte min telefon. Derfor ringer jeg fra Williams,” lyver jeg, og underligt nok lyder jeg meget overbevisende.

Min mors suk fortæller mig, at hun overgiver sig. Men jeg ved også, at går der mere end tre dage, sætter hun himmel og hav i bevægelse.

”Pas godt på dig selv, skat,” hvisker hun, og hendes bekymring strømmer stadig mod mig gennem telefonen.

”Det skal jeg nok, og hils de andre. Hej.”

Jeg lægger på og rækker telefonen til William, der øjeblikkeligt dumper den ned i bølgerne. Jeg ser den forsvinde i dybet, som min egen telefon forsvandt i en skraldespand uden for Esbjerg.

Jeg ryster på hovedet ad ham og skal til at sige noget, da fornemmelsen rammer mig. Jeg vender mig langsomt. Lader blikket glide hen over dækket.

Der er nogen, der forfølger mig.

”Sophia?”

”Hmm?”

”Jeg behøver ikke at læse dine tanker for at vide, at der er noget, der går dig på.”

Jeg trækker på skuldrene. ”Jeg ved det ikke ... Der er sikkert intet, men ...”

Han trækker mig ind til sig og lægger beskyttende armene om mig. ”Kan du mærke dét?”

Jeg ryster på hovedet. Nej, det er ikke uhyret. Det *ved* jeg. Det er heller ikke De Fremmede.

En rislen løber ned ad rygraden på mig bare ved tanken om at møde dem igen. Nej, det er helt sikkert ikke dem. Det er noget andet. Ikke noget fremmed, ikke noget direkte truende, men mere som en massiv interesse. Jeg har mødt den før, men den bliver ved med at være diffus.

Måske er jeg bare ved at blive paranoid. Det ville ikke være uden grund, især ikke efter De Fremmede advarede mig.

Ikke sikkert her. Det uundgåelige er sket. Må væk herfra. Væk. Væk. Væk nu. Den ængstelige og indtrængende advarsel får stadig mit indre til at sitre af angst. Jeg er ikke i tvivl om, at det er alvorligt. Jeg aner bare ikke, hvad det betyder. *Jeg må væk fra hvad?*

Jeg ryster på hovedet ad mig selv og beslutter, at jeg ikke vil tænke mere over det. Det vil bare gøre William unødigt bekymret.

”Vi må hellere komme ned til bilen.”

Jeg drikker det sidste vand, inden jeg smider flasken i skraldespanden. Så følger jeg efter ham ned på bildækket. Så snart jeg er kommet ind i bilen, glider jeg helt ned i sædet og sukker dybt. Den svage duft af læder er blevet genkendelig for mig. Jeg søger den tryghed, det giver mig. Motoren vækkes til live og går over i en sagte knurren. Bilerne begynder at køre fra borde, og snart er vi ude på vejen.

De grønne marker glider forbi bilens vindue. Den uro, som fulgte mig på hele færeturen, aftager.

”Du ser lettet ud,” bemærker William.

Jeg nikker. ”Jeg tror bare, det var sejlturen. Jeg har aldrig været god til at være spærret inde med mange mennesker”

Vi siger ikke meget under køreturen. Jeg tager udsigten ind og oplever for første gang det engelske landskab. Men jo flere kilometer vi tilbagelægger, jo mere nervøs bliver jeg.

William prøver at smile beroligende til mig, det hjælper bare ikke. Jeg kan mærke hans knugende nervøsitet, der lægger sig som en tung dyne over min egen. En ny uro kryber ind over mig.

Hvad, hvis April ikke accepterer mig? Hvad vil William så gøre? Jeg kan stadig ikke forstå, at han er villig til at ofre det liv, han kender, for mig. *Hvordan skal han kunne vælge mig frem for hende? Hun er helblandet, som ham.* Jo mere jeg tænker over det, jo mere klemmer angsten om min brystkasse. Luften ændrer struktur, bliver tykkere og sværere at hive ned i lungerne.

"Hvorfor skal vi mødes med April?" bryder jeg stilheden. "Hvis hun ikke bryder sig om, at jeg har haft uhyret efter mig, hvorfor vil hun så møde mig? Er hun ikke bange for, at jeg tager det med? Hvorfor kunne vi ikke bare ... ringe til hende eller noget?" Jeg holder inde. Min stemme ryster så meget, at det er svært at tale.

"April vil møde dig, fordi De Fremmede advarede dig."

"Hvad laver de egentlig?" spørger jeg og forsøger at forstå det.

"De ..." William tøver lidt, "de arbejder heller ikke længere. De rejser ikke rundt og ser til de halvblandede som jeg og mine forældre, men ... øh ... de tager sig mere af det praktiske."

"Det praktiske?"

Hvor meget kan der være?

William fornemmer min forundring. "Der er nok, men de ønsker heller ikke at komme for meget ud i offentligheden." Han trækker på skuldrene. Det generer ham at skulle tale om det. "Du skal nok få svar, men ... jeg vil gerne have, at du møder dem først."

Jeg stirrer ud ad bilruden og ud på markerne. Det ser så velkendt og hjemligt ud. Det gør bare kontrasten til mit indre kaos meget større.

Hvordan kan alt se så normalt ud, når jeg er på vej mod et helt andet liv?

Jeg har undgået at spørge nærmere ind til, hvor vi er på vej hen, men nu er jeg nødt til at vide det.

”Hvor bor April?”

William smiler til mig, som har han bare ventet på spørgsmålet.

”London.”

”London?” udbryder jeg og indkasserer et undrende blik.

”Skal de ikke gemme sig lidt? Jeg mener, undgå at vække opsigt?” uddyber jeg.

”Fortæl mig et sted, hvor du bedre kan forsvinde end i en storby?” griner han.

Det har han måske ret i.

Markerne forsvinder. Byer kommer til. I takt med at vi nærmer os London, bliver bygningerne tættere, og det samme gør trafikken. Massive menneskemængder myldrer rundt. Jeg skæver ned ad de mørke gyder og baggårde, vi kører forbi. Det giver et jag i maven af angst, hver gang hjernen giver liv til skyggerne. Man *kan* godt gemme sig her. Faktisk kan alt for meget gemme sig i skyggerne.

Måske vil uhyret ikke angribe i en storby, men hvad med De Fremmede? Eller den ukendte mystiske interesse?

Trafikken tager til, mens William hjemmevant styrer bilen ind og ud mellem de andre. Det er tydeligt, at han har kørt her mange gange – han har besøgt April mange gange.

Selvfølgelig har han det. Endnu en gang gnaver jalousien irrationelt inde i mig. *Der er vigtigere ting at tænke på,* skænder jeg på mig selv.

Jeg prøver at fokusere på noget andet og stirrer ud på det virvar af mennesker, der haster rundt som myrer i en myretue. Den massive folkemængde klemmer om mig, deres følelser vælter ind over mig i ét stort virvar. Jeg trækker blikket væk, stirrer ned i bunden af bilen og prøver ikke at hyperventilere.

”Er du okay?” William ser indgående på mig.

”Mange mennesker,” siger jeg bare.

Han nikker, men stirrer fjernt frem for sig. Hans uro bølger imod mig, diffus, som prøver han at fortrænge den. Han plejer at

være tydelig i sin bekymring, når det omhandler min sikkerhed.
Er der noget andet, der bekymrer ham?

Vi kører ind i et område, hvor et lejlighedskompleks i røde mursten danner en næsten oval form mod en mindre park. *Hans Place*, står der på skiltet ind til det grønne.

Jeg føler, vi er taget tilbage i tiden og inviteret til et fornemt teselskab. Jeg ser rundt og forventer næsten at se fine engelske kvinder i store pelse lufte deres små hunde, men i stedet går der kun nogle få rundt med næsen begravet i deres telefoner.

"Så er vi her," siger William og parkerer. Motoren dør ud.

Stumt stirrer jeg ud ad forruden, inden jeg endelig tager mig sammen til at bevæge mig. Jeg aner ikke, hvad jeg kan forvente, og det gør mig utryg.

William er vant til at være her. Han låser den massive, smukt udskåret trædør op, som er det ingenting.

"Du har din egen nøgle?" Naivt håber jeg, at det lyder let og ubekymret.

Hvorfor har han en nøgle til Aprils lejlighed? Jeg bander ad mig selv og prøver at kvæle jalousien, der bider i maven, mens vi har kurs mod bygningens elevator.

William ser overrasket på mig og så ned på nøglen, der dingler mellem fingrene på ham.

Hvorfor svarer han ikke? Jeg når ikke at sige noget, inden han pludselig lukker min mund med sin. *Hvordan kan jeg koncentrere mig om at være sur på ham, når han er så nær?* Hans læber bliver mere krævende, og hans tunge søger min.

Jeg sukker og besvarer kysset. Jeg lader mine fingre glide gennem hans sorte hår, trækker ham endnu tættere og prøver at fortrænge den voksende usikkerhed, min jalousi fremmaner. Et *ding* fortæller, at elevatoren er ankommet, og døren går op.

"Hmm ...". En ældre, meget elegant klædt kvinde ser spidst på os.

William slipper mig modvilligt.

"Undskyld mig," siger hun fornærmet og marcherer forbi os.

Jeg er pinligt berørt, men William ser ud til at more sig. Han trækker mig grinende med sig.

Inde i elevatoren ser jeg mig selv i spejlet og er nær ved at gispe højt. Hvordan kan jeg møde April og se sådan ud? Mine kinder blusser, og mine øjne har en næsten unaturlig glød.

Jeg slår blikket ned, da jeg møder Williams blik i spejlet. Med rystende fingre glatter jeg håret og forsøger at få åndedrættet under kontrol.

Vi stopper ved fjerde etage og går hen til den ene af to døre. Da William bare låser op, undrer det mig, at han ikke banker på.

Måske ved hun, at vi kommer? Til min overraskelse er lejligheden stille. Der lugter svagt af rengøringsmiddel, men den virker forladt.

"Jeg troede, vi skulle møde April."

Han smiler.

"Det skal vi også."

Forvirret kigger jeg på ham, uforstående over, hvad han mener.

"Det her er min. Til når jeg, enten selv eller sammen med mine forældre, besøger April og hendes far. De bor på næste etage."

Jeg er glad for, at vi i det mindste ikke skal bo hos dem. Med ny interesse ser jeg mig nysgerrigt omkring.

William fører mig først ind i et stort badeværelse.

"Lejlighedens eneste." Han lyder næsten undskyldende, selv om badeværelset er næsten halv størrelse af mine forældres sommerhus i Blåvand.

Mit blik falder på spejlet. Jeg sukker indvendigt. Mine blå øjne ser stadig store og unaturligt klare ud i det lidt for smalle ansigt.

William lægger armene om mig bagfra og ser ind i spejlet, så vores øjne mødes.

"Hvorfor gør du det?"

Jeg møder uforstående hans blik.

”Hvorfor er du så hård ved dig selv? Du er anderledes, ja, men det gør dig bare så vidunderlig. Du,” han fastholder mit blik, ”er som jeg. Vi hører sammen.”

Jeg smiler tilbage til ham, mens halsen snører sig sammen, og tårerne truer med at stige op.

Hvordan kan han være kommet til at betyde så meget for mig på så kort tid? Det er overvældende.

Han slipper mig langsomt og kysser mit hår.

”Tid til at se resten af lejligheden.”